

ACTEUR, ZANGER EN COMPOSITIST
JIM DE GROOT:

‘Zonder Stijn zou ik in het leven niet geslaagd zijn’

Z'n leven stond in het teken van seks, drugs en rock 'n roll tot hij Susan tegenkwam. De drugs heeft hij afgezworen, maar rock 'n roll (en seks) blijft belangrijk in z'n leven. Journalist Monique Heijst wilde weten hoe Jim de Groot het volhoudt als hij om drie uur 's nachts gaat slapen en om half vijf alweer wordt gewekt door z'n tweejarige zoon Stijn.

Jim de Groot (37) is getrouwd met Susan van Os (35). Samen hebben zij een zoon, Stijn (2). Jims werk als artiest staat in schril contrast tot dat van Susan, die een eigen notariskantoor heeft en meer dan fulltime werkt. Jim heeft flexibele werktijden en is in ieder geval altijd op maandag bij Stijn.

Om 09.01 uur bel ik aan bij Jim om hem op te halen voor de fotoshoot bij zijn interview. Doodse stilte. Totdat ik ineens een kinderstem in de gang hoor. Die weer even plotseling in het niets verdwijnt. Ineens vliegt de deur met een noodgang open. Een verwilderde Jim kan maar één ding uitbrengen: 'We hebben toch pas om 10.00 uur afgesproken? Jézus, ik heb vannacht maar een uur geslapen.' Kennelijk is er érgens iets misgegaan in de communicatie, die niet rechtstreeks tussen hem en mij is verlopen. Jim blijkt vannacht om 03.00 uur thuisgekomen te zijn, waarna Stijn het om 04.30 uur in zijn bed wel mooi geweest vond en de dag vast plukte. Jim had gehoopt nu nog wat op de bank te kunnen soezen terwijl Stijn televisie kijkt, maar de bel maakte daar een abrupt einde aan. Dit schreeuwt om een *change of plan*. Ik stel voor dat ik hem nog even verder laat slapen. Over een uur ben ik dan terug. Hij ziet er niet bepaald uit alsof hij enige animo heeft voor wát dan ook. Maar misschien doet een powernap wonderen. Een uur later sta ik weer bij Jim op de stoep. Fris en fruitig doet hij open. Fluitend. Met ontbloot bovenlijf en Stijn (in adamstenu) in z'n armen. Stijn en Jim hebben even samen gedoucht en dat heeft de heren zichtbaar goed gedaan. Snel grist Jim nog wat kledingsets uit de kast, zodat we straks tijdens de shoot kunnen variëren. Ondertussen speel ik verstop-pertje met Stijn. Overigens wil hij geen enkel ander kledingstuk aantrekken dan zijn pyjamasje, dat hij tot overhemd heeft gebombardeerd. >

BIO:

ACHTERGROND:

Jim de Groot is muzikant, zanger, acteur en componist (en zoon van Boudewijn de Groot)

SPEELDE O.A. IN:

muziekvoorstelling *De Kleine Man* en musicals *Route 66*, *Rocky over the Rainbow*, *Hair*, *The Wiz*, *Rent* en *Nilsson* (waarin hij John Lennon speelde).

Ook speelde hij in televisieseries zoals *Spijkerhoek*, *Het gevoel van...* en *Wie is de mol?*

OP DIT MOMENT:

werkt Jim (samen met een zakenpartner) aan een grote muziektheatervoorstelling die in 2011 in première gaat.

‘Mijn oude vrijbuitergedrag slijt slecht. Hoewel ik als vader daardoor nooit echt gefaald heb. Zelfs toen ik een paar maanden na Stijns geboorte maandenlang in een depressie belandde en de relatie met Susan onder druk stond, riep Susan dat ze me allesbehalve een slechte vader kon noemen. Feit was wel dat ik in plaats van éérder mijn bed uit te komen, er niet meer voor 16.00 uur uitkwam. Opstaan is sowieso niet mijn sterkste kant. Iedere minuut extra slaap telt 's ochtends. Maar door mijn depressie na de geboorte van Stijn werd nog duidelijker dat ik er niet was als ik er wel moest zijn. Achteraf voel ik me daar schuldig over, maar toen ik er middenin zat, kon ik me alleen maar ellendig voelen. Alles kwam op Susan neer. Het is een wonder dat ze niet bij me is weggegaan. Ieder ander had me de deur gewezen of me een schop onder mijn kont gegeven. Ik maakte met alles en iedereen ruzie. Waardoor die depressie ontstond, kan ik niet precies zeggen. Er gebeurden volgens mij te veel dingen tegelijk. Ik was gestopt met blowen, waardoor ik weer echt ging voelen en Susan nam een notariskantoor met vijftig man over waardoor ze honderd uur per week werkte. Ik raakte mijn stem kwijt en we moesten verhuizen uit het huis waarmee ik vergroeid was. En ik was óók nog vader van Stijn geworden. Hoewel ik vanaf mijn achttiende al klaar was voor die vaderrol. Toch duurde het een half jaar voordat ik weer een beetje normaal kon functioneren.

Zonder Stijn zou ik in het leven niet geslaagd zijn. Ik móest 'm gewoon krijgen. Ik deed alsof het me geen reet kon schelen of het een jongen of een meisje werd – dat is ook té zouteloos om een punt van te maken – maar ik stak toch mijn armen in de lucht toen we de echopraktijk verlieten in de wetenschap dat het een kerel werd. Kennelijk zagen alle mensen in de tram die net voorbij reed, dat er iets belangrijks was gebeurd. Iedereen ging klappen. Toen ik Susan een paar jaar geleden tegenkwam, wist ik trouwens onmiddellijk dat ik met haar kinderen zou krijgen. Toen we eenmaal getrouwd waren en ik een keer in Frankrijk aan het repeteren was, belde ik Susan even op. “Als je terugkomt, nemen we een kind,” riep zij overtuigd. Op donderdag stopte Susan met de pil, op vrijdag deden we het en raakte ze zwanger. Door de mazen van het pilnet heen. Een medisch wonder, maar het moest kennelijk zo zijn. En eerlijk gezegd wíst ik gewoon dat Susan en ik een vruchtbare combinatie waren. Ik kreeg meteen prachtige visioenen over mijn vaderschap. Toen ik de baby ook voelde bewegen en kon horen met onze houten doptone werd mijn verbeelding natuurlijk helemaal gevoed.’

In Jims brandweerrode Alfa – laat ik nou nét een zwak hebben voor dit type auto – racen we even later naar Café Restaurant Amsterdam, waar Jim en Stijn worden gefotografeerd. Stijn kwebbelt vrolijk op de achterbank. ‘We gaan toch naar de torenwater, papa?’ Het café ligt inderdaad vlak naast een watertoren en hij is er kind aan huis. De tekentafel en een appelsap wachten op 'm. Jim is bevriend met de eigenaresse, Milène. Jim stelt Stijn even wat hamvragen tijdens ons ritje. ‘Wat riep John Lennon altijd, Stijn?’ ‘Peace, papa.’ ‘En wie is de president van Amerika?’ ‘Obama!’ Ik vraag me af of ik dit ooit een tweejarige heb horen zeggen. Ondertussen vertelt Jim me dat hij morgen naar

‘Toen ik Susan tegenkwam, wist ik onmiddellijk dat ik met haar kinderen zou krijgen’

'Ik stak toch mijn armen in de lucht toen we wisten dat het een kerel werd'

een klooster vertrekt. Hij gaat twaalf dagen in retraite. Geen mobiele telefoon, geen mail en iedere dag om 04.00 uur op om te mediteren. 'Zoiets wil ik al sinds mijn achttiende'. En hoewel ik er ook tegenop zie, moet het nu echt gebeuren. Maar Jezus, twaalf dagen niet roken, niet drinken en op zo'n onmogelijke tijd m'n nest uit. Normaal gesproken stap ik dan in bed,' analyseert Jim zijn detoxtrip.

'Een kind krijgen, dat is een aanslag op je leven en op je relatie. Ik ben blij dat Susan en ik het in ieder geval hebben overleefd. Ik zag mezelf vroeger als een soort Robert ten Brink, met zo'n heel zwikkie kinderen achter me aan. Maar wat mij betreft houden we het bij Stijn. Of wachten we totdat hij minstens vier is, maar dat zit er geloof ik niet in. Mijn schoonmoeder praat iedereen zwanger en ik geloof dat zij Susan inmiddels heeft overtuigd van het feit dat het tijd is voor een tweede. Nu moet ik er nog even van overtuigd raken. Één ding is zeker. Stijn heeft onze band nog sterker gemaakt. Een kind geeft een enorme onvoorwaardelijkheid. Want ook al zóu je uit elkaar gaan, je moet toch een manier vinden om het met elkaar te rooien, omdat je de zorg voor je kind deelt. Dat realiseerden we ons ook toen het slecht met ons ging en alle toekomstscenario's de revue passeerden.

Ik heb een blind vertrouwen in hoe Susan het doet met Stijn. Hoewel dat vertrouwen volledig ongegrond is als ze met hem in de auto stapt. Autorijden is iets wat zij totaal niet kan. Maar ze is een moeder die álles over heeft voor haar kind en eigenlijk heeft ze er met mij in huis nóg een kind bij. Doordat zij een workaholic met een goeie baan is, heb ik de ruimte om artistiek bezig te zijn. >

Een vrijheid die ik vroeger buiten de deur dacht te moeten zoeken. Nu heb ik tijd voor Stijn, schrijf ik liedjes als hij slaapt en zorg ik dat hier thuis alles goed loopt. Er ligt nu een heel draaiboek voor Susan klaar, voor als ik in het klooster zit.

Tijdens mijn depressie was ik soms best jaloers op Susan die dan gewoon lekker naar haar werk vertrok. Dat wilde ik ook wel. Hoewel dat volgens Susan onzin was, want ik lag toch alleen maar in bed ongelukkig te zijn.

Een groot gemis van man zijn, is dat je niet zelf kunt bevallen.

Ook al schijnt het geen pretje te zijn, als ik alle verhalen moet geloven. Nadat Susan tijdens de bevalling de hele dag had liggen kermen, bood een ruggenprik uitkomst. We roepen tegenwoordig dat we vanaf nu alles met een ruggenprik doen. Zoals zo'n vakantie met Susan, al haar zussen en hun kinderen. Daar is zo'n ruggenprik ideaal voor. De enige manier van overleven.

Wachtend op de bevalling bleef ik trouwens opvallend relaxed. Ik zat rustig de nieuwste *Suske en Wiske* te lezen, na het zetten van de ruggenprik. Want tot de bevalling duurde het nog acht uur. In de tussentijd lag Susan te spacen. Maar ik was honderd procent standby, naast haar bed op een stretcher en stond onmiddellijk naast haar als er ook maar iets dreigde te gebeuren. Elke wee, krimp en pers heb ik met haar gedeeld. Wat een bizar gevoel als je dan ineens vader wordt. Ik schrok me de kolere toen Stijn eruit kwam, ik keek gewoon mezelf aan. Die dagen daarna waren een droom. Alles draaide om ons, om Stijn. Iedereen was zo betrokken en met ons bezig. Net als op je bruiloft of je verjaardag. Toen Stijn en Susan uit het ziekenhuis waren, moest ik op tournee en was ik 's avonds weg. Maar daardoor kon ik overdag wel lekker met 'm aanklooiën. Dat ritme was prima, want ik kon 's nachts bij thuiskomst de voeding weer voor mijn rekening nemen. Nu hij groter is, is het wat ingewikkelder. Als ik midden in de nacht thuiskom en Stijn om half zeven – of dus nóg vroeger – wakker wordt, moet ik echt even slikken.'

'Ik schrok me de kolere toen Stijn eruit kwam, ik keek gewoon mezelf aan'

Stijn gaat aan de bar zitten om zijn appelsap in no time weg te klokken. Jim geeft hem een kleurplaat, zodat Stijn even onder de pannen is en de fotograaf zich kan oriënteren op goede plekken en licht voor de foto's. De eerste foto is die van het kleurplatenafereel. Maar Stijn kijkt liever naar zijn drinkfles dan in de camera, die Stijn overigens cavia noemt. Totdat ik de drinkfles achter de fotograaf hou. Missie geslaagd.

Jim heeft wilde herinneringen aan dit café. Vroeger liep hij hier dronken en stoned over richels, die zich zeker vijftien meter boven de grond bevinden en waarnaar hij nu meewarig kijkt. 'Maar laat Milène het maar niet horen!' Dat soort avonden heeft hij ingeruild voor uitgebreid tafelen en wijn proeven, thuis aan de keukentafel, Stijn lekker in zijn eigen bed.

Jim wisselt van trui en trekt een lichtblauw exemplaar aan. Hij vraagt zich even af of hij er dan niet kakkineus uit gaat zien. Kakkineus is nou niet bepaald de eerste associatie die ik met Jim heb. De combinatie met Stijns 'overhemd' is top voor de volgende foto. Jim grijpt deze foto aan om Stijn even een dikke zoen te geven.

'Ze zeggen dat vaders hun kind niet te veel moeten knuffelen, omdat zoons dan later juist afstand gaan creëren. Maar ik kan het gewoon niet laten. Soms

probeer ik me voor te stellen hoe ik als 65-jarige man nog in Stijns billen bijt. Om me direct te realiseren dat dat dan niet meer kan. Dus bijt ik nu lekker zo veel mogelijk in die witte kadetjes van 'm. Ik ben straalverliefd op Stijn. En natuurlijk wil ik hem beschermen. Zoals laatst in een pretpark, waar Stijn omver werd gelopen door een paar kinderen. Ik had ze wel in zestig stukken willen hakken en onmiddellijk willen begraven. Maar ik heb me ingehouden en ze duidelijk gemaakt dat ze even héél erg moesten oppassen. Ik hou er gewoon niet van als kinderen zulke dingen doen zonder dat ouders ze tot de orde roepen.

Ik probeer Stijn zo op te voeden dat hij later de troon zou kunnen bestijgen. Met alle goede manieren die daarbij horen. Een kwajongen zijn, kan prima samengaan met goed opgevoed zijn. Kijk naar Constantijn die als klein kind ook lekker met elastiekjes schoot tijdens het defilé. Het is niet zo dat je jeugd wordt afgepakt als je goed en streng wordt opgevoed. Die vrije opvoeding van de jaren zestig hoeft van mij niet zo. Hoewel mijn vader behoorlijk streng was. Soms zie ik hem in mezelf terug als ik Stijn vermanend toespreek. Hij kon 'kwaadstreng' zijn en dát probeer ik te nuanceren. Bovendien heeft je stem verheffen veel minder effect dan je stem verlagen.

Ik probeer consequent te zijn en als ik met iets dreig, moet ik daar ook naar handelen. Ook hoop ik een vader te zijn die Stijns horizon steeds weer verbreedt. Ik wil hem laten zien dat iedereen in principe gelijk is en dat hij moet zien wat er allemaal in het leven te koop is, zonder vooroordelen te hebben.'

Stijns vermoedigheid begint toe te slaan. En hij heeft gepoept. Tijd om er een einde aan te breien. We zoeven naar huis en proberen Stijn nog even wakker te houden. Zodat hij thuis pas in slaapt valt en Jim zich goed kan voorbereiden op zijn meditatieavontuur... Stijn, overigens inmiddels spierwit, ratelt gelukkig lekker door en terwijl Jim zijn laatste twee (!) pakjes sigaretten haalt voor zijn twaalfdaagse geheelonthouding, pas ik thuis nog even op Stijn. Die daarna zijn verloren slaap inhaalt. Hij wel... ■

